

# Cu mulțumirile firmei

Autor: Lutz Hübner

Dramaturgul, actorul și regizorul **Lutz Hübner** (n. 1964 la Heilbronn, Germania) a studiat Germanistică, Filozofie și Sociologie la Münster. După care, între 1986 și 1989, a studiat actoria la Facultatea de Muzică și Teatru din Saarbrücken. A lucrat mai întâi ca actor în câteva teatre, apoi și ca regizor. Din 1996 trăiește din scris și din regie. Conform statisticii Asociației Teatrelor Germane (Deutscher Bühnenverein), în **stagiunea 1999/2000 a fost cel mai jucat autor contemporan pe scenele din Germania, fiind depășit, ca număr de reprezentații, numai de Shakespeare și Goethe, numărul spectacolelor cu piesele sale atingând cifra de 751!** Succesul și l-a asigurat cu piesa pentru adolescenți și tineri *Das Herz eines Boxers* (Inimă de boxer), apoi cu piese pentru publicul adult. De altfel, *Inimă de boxer* i-a și adus **Premiul German pentru teatru pentru tineri**. A scris între timp nu mai puțin de 40 de piese.

## Sinopsis

**Genul:** dramă cu numeroase accente comice, satirice

**Distribuție:** 2 f, 3 b

Firma în care Adam Krusenstern (în jur de 45 de ani, genul workaholic și serios spre ursuz) avea o importantă funcție de conducere, tocmai și-a schimbat managementul de la vârf, care i-a concediat deja pe mulți dintre angajați. Dar Krusenstern a fost invitat pentru weekend la o elegantă casă de odihnă a companiei, fără să i se fi comunicat motivul. Firește, e completat derutat. Iar atenția cu care-l tratează frumoasa asistentă Mayumi nu face decât să-i alimenteze deruta și bănuiala că va fi pus pe liber. Dar, în cazul ăsta, de ce l-au mai invitat să-și petreacă sfârșitul de săptămână acolo? Nici atitudinea noului șef de personal nu-i de natură să-l liniștească și să-i ofere vreo informație utilă. Nici comportamentul celorlalți membri ai noii echipe nu-l lămuresc dacă a fost chemat acolo ca să fie dat afară, ori ca obiect de experiment pentru noii manageri, ca exemplu negativ, pentru un stil de lucru învechit. Stăpânindu-și din ce în ce mai greu iritarea, el parcurge vrând-nevrând următoarele puncte din

program (saună, golf, party), menite să relaxeze atmosfera, și-ncearcă să-și dea seama care dintre cei noi este adevăratul său adversar.

Așadar, atunci când nu moțăie pe canapea (refuză cu demnitate să se culce un pic în camera ce-i e repartizată), Krusenstern pândește vigilent. Iar ceilalți îl studiază. Nu doar ca pe un dinozaur, ci cu un surprinzător interes: nu cumva există în acest bărbat serios, obosit și un pic ostil niște calități / însușiri / valori care ar putea fi utile noii echipe manageriale? Răspunsul – sau, mai degrabă: răspunsurile, căci și „bătrânul” Krusenstern are un cuvânt de spus, în ciuda aparentei sale poziții de inferioritate – vin, așa cum se cuvine, la final. Și sunt, așa cum se cuvine, neașteptate. Extrem de neașteptate!

## Comentariul lui Scora

Lumea contemporană a muncii și mai cu seamă atmosfera și-ncrengătura de relații, plus tensiunea dintre ipocrizia comportamentului prietenos (corect politic, și chiar mai mult de atât!) și adevărul de dedesubt a generat o veritabilă pleiadă de piese de succes și i-a cucerit pe unii dintre cei mai importanți dramaturgi, de la Urs Widmer la Marius von Mayenburg și Sibylle Berg ori Ingrid Lausund. Mai ales că omul (inclusiv cel de azi și mai cu seamă cel din metropole) își trăiește cea mai mare parte din viață la *job*. Iar ceea ce-i mai rămâne pentru sine e nesemnificativ și, de regulă, virusat de ceea ce el trebuie să mimeze la firmă.

Piesa lui Hübner e o incursiune subtil satirică, de un cinism discret, dar cu atât mai eficient, în această *lume în lume*. (Ați prins, desigur, aluzia la „teatru în teatru”...) În această piesă se confruntă, la un prim nivel, două atitudini față de muncă, față de management. Una de școală veche, serioasă, chiar încruntată, ca să nu zic încrâncenată, generată de o fidelitate extremă față de firmă, și alta nouă, relaxată până la (aparenta?) neseriozitate. Personaje ofertante, ce pot valorifica lesne comicul care abundă pe dedesubt, atât în situații, cât și în felul în care autorul își prortretizează personajele. Iar finalul, cum spuneam și-n sinopsis, neașteptat, e de natură să mărească intensitatea aplauzelor la final.

## Detalii tehnice

**Premiera absolută** a avut loc în ianuarie 2011 la Staatstheater Dresden, în regia Susannei Lietzow.

În **România**, piesa nu a fost încă jucată.

**Drepturile de reprezentare:** Hartmann & Stauffacher GmbH Verlag für Theater, Hörfunk, Fernsehen und Film, Bismarckstr. 36, 50672 Köln, [info@hsverlag.com](mailto:info@hsverlag.com).

**Drepturile asupra versiunii românești:** Victor Scoradeț, 0722 408 530, [vicmarsco@yahoo.de](mailto:vicmarsco@yahoo.de).

## Mostră text

*Krusenstern, cu perucă, revolver și ochelari de soare pe canapea. Intră John, Mayumi și Ella, acum din nou în hainele lor obișnuite. Vin la Krusenstern, îl contemplă, apoi, Mayumi îl atinge ușor.*

**JOHN** Ei? Încă un pui de somn? Foarte bine, l-ați meritat.

**MAYUMI** Dac-ați ști cât mă bucur pentru dumneavoastră.

**KRUSENSTERN** Da' ce s-a-ntâmplat?

**JOHN** Șandor vrea să mai facă un screen test cu dumneavoastră.

**KRUSENSTERN** Ce-nseamnă asta?

**ELLA** Ar dori un AC pentru o eventuală reangajare.

*Kruusenstern nu reacționează.*

**ELLA** Încă nu s-a hotărât nimic.

**JOHN** Da, bine. Dar este totuși o megasurpriză. Sunteți dat naibii, domnule Krusenstern, respectele mele. Veniți aici, faceți totul pe dos, nu scăpați nicio gafă, călcați pe toată lumea pe nervi, nu pricepeți nimic și pe ultimii metri dați totul peste cap.

Când am intrat mai înainte aici m-am gândit, mamă, doamne, ce-a pățit ăsta, cum reușește el să meargă din rău în mai rău? Și, când colo, dumneavoastră sunteți cu un pas înaintea mea, vă jucați asul cu puțin înainte ca jocurile să se încheie.

(...)

**KRUSENSTERN** Poate că el are dreptate? Poate că timpul a trecut pe lângă mine. Poate că, de ani de zile, sunt mort și desființat și eu n-am băgat de seamă?

**ELLA** Domnule Krusenstern, aveți o mulțime de merite, ați dat dovadă de o mare fidelitate față de firmă, ea a ajuns mare și datorită dumneavoastră. Acum vreți să intrați într-o echipă care ignoră meritele dumneavoastră. Vreți să vedeți cum locul dumneavoastră de muncă devine un loc de joacă pentru carieriști?

Oameni care, încă din prima lor zi de muncă, încep să se uite după un post mai bine plătit și pe care-i doare-n cur de existența acestei firme, de cine a construit birourile în care-și pun picioarele pe mese și pilesc la carierele lor. Oameni fără simțul răspunderii, niciunul dintre ei nu a învățat ca dumneavoastră, pornind de jos, niciunul nu se uită cu umilință la realizările de până acum, sunt niște ulii dresați să pună gheara pe câștigul maxim. Câini de luptă, care consideră loialitatea dumneavoastră ca pe o slăbiciune.

În fața ăstora vreți să cedăți? Lor vreți să le slujiți? Mai întâi sunteți ciomăgit, apoi mângâiat, iar dumneavoastră înghițiți totul?

**KRUSENSTERN** Trebuie să muncesc, ce altceva să fac?

**ELLA** În orice condiții?

**KRUSENSTERN** Pot să muncesc. Știu ce pot.

**ELLA** Și ați fost atât de naiv încât să credeți că-i de ajuns? Ați crezut că sunteți răsplătit pentru că ați muncit bine? Nu simțiți ce gândește John despre dumneavoastră? Sau purceaua asta mică, e convinsă că ajunge să-și vânture un pic țâțele ca să facă ce vrea din dumneavoastră? Ăstora le sunteți indiferent. Sunteți o minge, atât și nimic mai mult. De ce nu plecați?

**KRUSENSTERN** Am o familie de hrănit.

**ELLA** Și pentru asta vă sacrificați demnitatea? Respectul de sine?

*Krusenstern își scoate peruca.*

**KRUSENSTERN** Dumneavoastră vorbiți de demnitate și de respect de sine! Tocmai dumneavoastră! Am avut încredere-n dumneavoastră, am crezut că pot vobi cu dumneavoastră rațional, că mă-nțelegeți, că-mi împărtășiți părerea, așa ați spus, că ar fi o binefacere să stați de vorbă cu mine. N-am uitat niciunul dintre cuvintele pe care le-ați spus. Ați avut atâtea ocazii să interveniți și să spuneți: Nu, nu așa trebuie să ne purtăm cu un om. Sau să-mi spuneți și mie despre ce e vorba. Dar nu, niciun cuvânt, niciun indiciu, n-ați făcut decât să vă salvați propria piele. Mai rău, mi-ați dat sentimentul că am în dumneavoastră un aliat, tot mereu, iar eu v-am

crezut, fiindcă mă gândeam că nu se poate să nu existe aici măcar un om care să mă-nțeleagă. Dar dumneavoastră sunteți cea mai rea dintre toți cei de aici și nici nu vreau măcar să-mi închipui ce veți fi făcut ca să primiți sarcina asta. Când dumneavoastră vorbiți de loialitate, ar trebui să vă lovească trăznetul, sunteți un călău.

N-am să plec, nu vă fac eu bucuria asta. O să rămân, și sper că dumneavoastră veți fi făcută răspunzătoare pentru asta, am să fiu aici, nimic mai mult, nimeni nu poate să conteze pe mine, iar dacă firma eșuează acum, eu sunt primul care aprinde o lumânare pentru prăbușirea ei. Va trebui să fiu suportat, o să am eu grijă ca temperatura din încăpere să scadă când intru eu în birou, ca discuțiile să amuțească, e-mailurile să rămână fără răspuns, informațiile să nu fie transmise mai departe, pot să mă concedieze, eu am să mă întorc și, dacă e cineva așezat pe scaunul meu, eu am să stau alături pe un taburet și o să mă holbez la el timp de opt ore, nimeni n-o să poată să mă acuze de ceva.

Eu sunt tipul la masa căruia nu se așează nimeni la cantină, am să port un război murdar și, pentru că nu mai am nimic de pierdut, am să câștig. Asta e demnitatea mea, ăsta e respectul meu de sine și, dacă pot să fac și eu ceva ca să nu mai primiți niciodată vreo sarcină, o s-o fac cu toată bucuria. M-ați înțeles? Ați recepționat asta?

**ELLA**

Vă mulțumesc mult, domnule Krusenstern.